

ဝိသုဒ္ဓိ စာပေ

မြေကပ်ချွန်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဖျားရည်နှုတ်ခမ်း

၂၈၆

အိပ်မက်ဆိုတာ ... တစ်ရေးနိုးတဲ့ အခါ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ပေ
မဲ့ ရင်ခုန်သံကတော့ တစ်ရေးနိုးတဲ့ အခါ မပျောက်ပျက်ဘဲ ပိုခိုင်မြဲတတ်
တယ်ဆိုရင် ကိုကြီးယုံပါ့မလား။

* * *

အခန်း (၁)

ထင် မြင်နေရတာက မြင်းရထားလို ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ထားသည့်
ရထားလုံးတစ်ခု။ ဒါပေမဲ့ သေချာထပ်ကြည့်တော့ ထင် ထင်ထားသလို
မြင်းလေးကောင် ဆွဲသည့် ရထားမျိုးမဟုတ်။ မြင်းလို့ ထင်ထားသည့်နေ
ရာ မှာ ချိုကားကားကြီးတွေနှင့် နီဝါရောင်ရှိသော သမင်လေးကောင်
ဖြစ်နေ၍ ကြည့်ရင်း ထင် မျက်ခုံးယောင် ယောင်လေး တွန့်သွားမိသည်
။

ထင် ကြားဖူးထားတာ မြင်းရထားဆိုပြီးတော့ပါ။ အခု မြင်နေရတာ
က သမင်တွေ။ ပြီးတော့ သမင်တွေက ကြီးမားခမ်းနား လှပသည့် ဒီရ

ထားကိုဆွဲပြီး အဝေးကြီးပြေးနိုင်ပါ့မလား။ ထင်အတွေးထဲ မေးခွန်းတွေ ပလုံစီရင်း ထင့်မျက်ဝန်းနက်လေး တွေက နောက်ပါးက ရထားလေးဆီ ရောက်သွားသည်။

ရထားက အမိုးမပါသောကြောင့် နှစ်ယောက်ထိုင် ပန်းဆီရောင် ဆို ဖာခုံကြီးကို မြင်နေရသည်။ ။ ခုံအရှေ့မှာ စားပွဲတစ်လုံး ချထားပြီး ပန်းနု ရောင် နှင်းဆီတစ်အိုး ရှိသည်။ ။ နှင်းဆီပန်းအိုးဘေး နားမှာ အနီရောင် ကတ္တီပါခင်းကလပ်ပေါ်၌ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော သရဖူလေး ။ လှပသော ထိုသရဖူလေးရဲ့ ဖိတ်ဖိတ် လက် လှပခမ်းနားမှု၏ ဖမ်းစား ခြင်းအောက်မှာ ထင် ခြေလှမ်းတွေ တရွေ့ရွေ့ပါသွားစဉ် ...

"ဟင်"

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် လှမ်းလက်စ ထင့် ခြေလှမ်းအစုံတို့ နေရာမှာ အလန့်တကြား စုံရပ်တန့်သွားသည်။ ။ ထင် မြင်လိုက်ရတာက အလွန်ချောမောလှပသော ကောင်လေး။

အဖြူဆွတ်ဆွတ် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံက သူ့အရပ်မားမား ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်ညီသည်။ ။ ဆံပင်က တိုကပ်ကပ် တမင်ညှပ်ကာ ခပ်ထောင် ထောင်လေးမို့ သူ့မျက်နှာက နုဖပ်ဝင်းသန့်နေ၏။

မျက်ခုံးထူတန်းတန်းမှာ နှာတံရိုးမြင့်မြင့်နှင့် အချိုင့်ရာလေး ထင်း နေအောင်ပေါ်သော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက နီမြန်းလျက်ရှိသည်။ ။ နှုတ်ခမ်း တွေက မပြုံးဘဲ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပဲ ရယ်မြူးရိပ်သန်းသော ထိုကောင် လေးသည် အရယ်မျက်ဝန်းသာ မရှိလျှင် တကယ့် ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်။

နားထင်ဘေးနှစ်ဖက်က ခပ်ရိပ်ရိပ် ကျဆင်းနေသော မွေးညှင်းစိမ်း တွေက အဝေးကကြည့်သော ထင့်အတွက်တောင် ဒီလောက်ထင်ရှားနေ တာ။ မျက်တောင်ကော့တွေ ဝန်းရံထားသော မျက်လုံးနက်နက်တွေက

အရောင်တောက်လျက်။ ထိုမျက်ဝန်း၊ ထိုနှုတ်ခမ်းတွေက ညှို့ချက်ပြင်း
သော မာယာတစ်ခုလို။

"ဟယ်"

ထင် ကြည့်နေဆဲ ကောင်လေး လက်ဆန့်ခေါ်ရာဆီ အကြည့်တွေ
တော့ လှပသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ပန်းနုရောင် ရင်ပြတ်
ဂါဝန်က ခါးနားထိ သိမ်သွားပြီး ခါးအောက်ပိုင်း မှာ ကားသွားသည် က
ခြေမျက်စိဖုံးတဲ့ အထိ ဝဲဖြာနေသည် ။

လက်ကောက်ဝတ်နားထိ ဝတ်ထားသည့် ဇာနားတပ် လက်အိတ်က
လည်း ပန်းရောင်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း လှစ်ခနဲ ပေါ်သွားသည့် ခြေ
ထောက် လှလှလေးမှာ စီးထားသည့် ကြိုးသိုင်း ဖိနပ်မြင့်ကလည်း ပန်း
ရောင်။

ခါးနားထိ ဝဲဖြာနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက ခြေတစ်လှမ်းချ
တိုင်း စည်းချက်ညီညီ ဝဲခါလျက်။ လှပသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ထင်
အံ့သြခြင်းက ရပ်တန့်မသွား။

"လှလိုက်တာဟယ်"

ထင့်နှုတ်ဖျားက အံ့သြခြင်း နှုတ်ထွက်စကားက ထင့်စိတ်ထဲ ဖြစ်
ပေါ်လာခိုက်မှာ ပန်းနုရောင် ကောင်မလေးက ထင့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး
ပန်းရောင်စိုအိနေသော နှုတ်ခမ်း ထူပြည့်ပြည့်တွေကို ကွေးညွတ်ပြီးပြ
၏။ ထင် အံ့သြခြင်းကြောင့် အသက်ရှူရပ်မတတ်။

ထို့နောက် အဖြူရောင် ကောင်လေးလက်ဖဝါးထဲသို့ ပန်းနုရောင် လ
က်အိတ်လက်ကလေး ကျရောက်သွားကာ သမင်ဆွဲသော ရထားပေါ် နှစ်
ကိုယ်ယှဉ်တွဲ၍ တက်သွားသည် ။

သမင်တွေ ခြေလှမ်းစပြင်စဉ်မှာ ပဲ ကောင်ကလေးက မြတ်နိုးခြင်း
အတိ ပြီးသော အပြုံးတွေနှင့် ပန်းနုရောင် မိန်းမလှလေးကို သရဖူ
ဆောင်းပေးပြီးနောက် နွေးထွေးနီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းနှစ်စုံသည် ကြား
လေသွေးမရအောင် ဂဟေ ဆက်သွားခိုက်မှာ အိပ်ရာမှ ရင်ခုန် စိတ်
လှုပ်ရှားစွာ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသူက ထင်။

* * *

အခန်း (၂)

"ဟား..ဟား .. .ဟား ... ဟား"

"နိုင်နော် .. ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ"

ထင် မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ဟန့်တော့ နိုင်က ရယ်ချင်ရပ်ကို မျက်နှာပိုး
သတ်ထားပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းကတော့ ပြုံးစိစိ။

"ခစ် ... ခစ် ထင့်အိပ်မက်က"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒါကြောင့် နိုင်ကို ထင်က မပြောချင်တာ"

မျက်လွှာချပြီး ပြောပေမဲ့ စိတ်ဆိုးလို့ တော့မဟုတ်။ ဖျတ်ခနဲ ညှိုးရိပ်
ထင်တဲ့ ထင့်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း နိုင်က ရယ်ချင် သမျှ လက်စသိမ်း
ကာ ...

"နိုင်က လှောင်ချင်ပြောင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ထင်"

"တော်ပါ ... ရုပ်ကြီးကိုက"

မလှောင်ချင်လို့ ပဲ ဆိုတဲ့ စကားကို ထင် မပြောပေမဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဝင့်တ
က်လာသော မျက်လွှာတဝင့်က ထိုစကားကို အသံတိတ်ဆိုသည် ။ နိုင်
က ပခုံးကျော်ကာ ရင်ဘတ်အထိ ချထားသော ထင် ကျစ်ဆံမြီးကို ဖွဖွကို
င်ကြည့်ရင်း.....

"သဘောကျလို့ ပါ ထင်ရယ်၊ ထင့်အိပ်မက်က ဖြစ်တောင့် ဖြစ်ခဲလေ၊

သမင်ဆွဲတဲ့ ရထားရော၊ သရဖူဆောင်းရတာရော၊ ပြီးတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို"

"တော်တော့ဟာ"

မာနိုင်စကားကို ထင် ဖြတ်အော်ပစ်ရင်း ပြောမိတယ် မှားသွားပြီလား ဆိုသည့် နောင်တစိတ်က ရင်သို့ဝင်နှောက်သည်။ ။ ဒါတောင် နောက်ဆက်တွဲ အကြင်နာပေးတာကို ထည့်၍ ပြော မထား။ ဒီအိပ်မက်မျိုး ထင် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မက်တာ ဒါ ပထမဆုံး မက်သမျှ ပြန်စဉ်းစားတိုင်း ထင့်မှာ အခုချိန်ထိ ရင်ခုန် သံက မြန်ချင်နေဆဲ။

"ထင်"

"အမေ့"

အိပ်မက်ကို သတိရပြီး လွတ်သွားသည့် သတိစိတ်ကြောင့် ထင့်မှာ ဘာရယ်မဟုတ်တာကို လန့်တော့ မာနိုင်က ရယ်သည်။ ။

"နင်ကလေ အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ"

"ဘာကိုလဲ"

"အရေးဆို ထိတ်လန့်ပြူးပျာနေတာကို ပြောတာ"

"အဲဒါက စိတ်က တခြားရောက်သွားလို့ ပါဟယ်"

"ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ"

"ထင် ဒီလိုပဲနေတတ်တာ သိရဲ့ နဲ့ ၊ မာနိုင်ကလဲ"

"နိုင် အသည်းယားတာကလည်း အဲဒါပဲ"

"နိုင်ကလည်း "

စာအုပ်ထောင့်စွန်းကို လက်မနှင့်ပွတ်ရင်း ထင့်ပြောပုံက မပွင့်တပွင့်
။ ဒါ ထင့်ရဲ့ စတိုင်အမှန်။ မှန်လွန်းလို့ လည်း မာနိုင် တို့ က ကြည့်မရခဲ့။
ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် အခုချိန်ထိ တတွဲ တွဲဖြစ်နေခဲ့တာ ဟိုးမူလ
တန်းကနေ အခုချိန်ထိ။

"နိုင်ကလည်း လုပ်မနေနဲ့ ၊ ထစ်ခနဲရှိ ထင့်ကို လှောင်တယ် လို့ ထင်
ပြီး သိမ်ငယ်သွားတာ၊ အဲဒါ ဆိုက်ကိုတစ်မျိုးပဲ"

"မဟုတ်ဘူး လား နိုင်ရယ်၊ ထင့်ရုပ် ထင့်ရည်နဲ့ ကောင်ချောလေးက
သရဖူတွေ ဘာတွေ ဆောင်းပေးတာ အများ လှောင်ချင်စရာ"

"တော်စမ်းပါ၊ ဒီရုပ်ရည်က ပါလာပြန်ပြီ၊ ဆိုက်ကိုလို့ ပြောပြန်တော့
လည်း ထင်က မကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိမှ ပေါ့၊ အခု
တော့ကြည့်ဦး သူများ ရယ်တာမြင်လည်း ဒါ ထင့်ကိုရယ်တာပဲ၊ အဲဒါ ထ
င့်ကိုပြောတာ ဘာညာတွေ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေတာ
ကောင်းတဲ့ အကျင့် မဟုတ်ဘူး နော် ထင်"

"ထစ်ခနဲရှိ ဒီရုပ်ပဲ ထည့်ထည့်ပြောနေ၊ ထင့်ရုပ်က ဘာဖြစ်လဲ၊ မျက်
လုံးစွေပြီး သွားခေါနေသလား ကဲ ပြော"

မာနိုင်က မကျေမနပ် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခပ်ထန်ထန်မေးတော့ ထင်
ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ကျစ်ဆံမြီး အဖျားတွေကို လက်ညှိုးနှင့် ရစ်ပတ်ခွေ
လိမ်ရင်းက

"အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့ နိုင်ရယ်"

"အေးလေ ... ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိဘဲနဲ့ များ ဘာကိစ္စ အားငယ်နေ
ရတာလဲ"

"ဒါပေမဲ့ အများ ငေးရအောင်လည်း မချောဘူးလေ"

"ထင်ပြောပုံက မချောတဲ့ သူတိုင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်သေရမလို ဖြစ်နေပြီ"

စိတ်တိုတိုနှင့် မာနိုင်က ထင့်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ။ ထင် ဒီလို ပြောတိုင်း မာနိုင် စိတ်ဆိုးတာ သိသိကြီးနှင့် ထင်က လည်း ပြောဖြစ် အောင် ပြောမိတတ်သည်။ ။ အားငယ်မှုကို ထိန်းလို့ မရ။

ထင်ရဲ့ ညိုသောအသားမှာ မျက်ခုံးကြီးတွေက ခပ်တန်းတန်း အပြား လိုက်မို့ မျှော့ကြီးနှစ်ကောင် ကပ်နေတာနှင့် တူသည် ဟု ထင်က ထင်သည်။ ။ အမေကတော့ သူ့သမီးဖြစ်သူ ထင့်ကို ရှာကြံပြီး ချီးမွမ်းသည်။ ။

"ညိုတဲ့ သူတွေရဲ့ အလှကမှ အကြည့်ခံတာမျိုး သမီးရဲ့ အမေသမီး က မည်းနက်နေတဲ့ အသားမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ညိုပြီး ကြည်နေတာ၊ အဲဒါ ပျားရည်ရောင်အသား"

အမေပြောတော့ ထင့်မှာ စိတ်ညစ်တာတစ်ဖက်၊ ရယ်ချင်တာက သတ်သတ်။ ။ အမေတို့ များ ထင် စိတ်မညစ်အောင် ပြောတတ်လိုက်တာ။ ကိုယ့်သမီး အသားမလှတာကို ပျားရည်ရောင်တဲ့ ။ ဒါကို မာနိုင် ကြား တော့ ...

"အန်တီက အမှန်ကိုပြောတာ ထင်၊ သူ့သမီး စိတ်ချမ်း သာအောင် ညာပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ထင့်ကိုယ်လုံးလေးလည်း လှတာက တမင် လေ့ကျင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် နိုင် ပြောတာ၊ ကိုယ်လုံးပေါ်တဲ့ အင်္ကျီတွေ ဝတ်ပါဆိုတာ၊ အမြဲ ဝတ်လိုက်ရင် အပေါ်က ရှုပ်အင်္ကျီကြီးက တစ်ထပ်နဲ့ "

"နေပါ နိုင်ရယ်၊ အဲဒီရှုပ်အင်္ကျီသာ မဝတ်ရရင် ထင် ကျောမလုံဘူး"

"ဖြစ်ရလေ ထင်ရယ်၊ သူများ တွေများ မရှိတဲ့ အလှကို ဖော်ချင်

ကြွားချင်ကြလွန်းလို့ ၊ ထင့်ကျမှ ပဲ ကိုယ့်အလှ ကိုယ်ဖော်ပြရမှာ သေမ
တတ် ကြောက်လိုကြောက်၊ ကြိဖန်ပြီး အားငယ်လို ငယ်နဲ့ "

"ထင်ဟာ တကယ့်ဆိုက်ကိုဖြစ်နေပြီ"

မာနိုင် ဘာပြောပြော ထင်က ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ရှုပ်တဲ့ အမူအရာနဲ့
ခေါင်းငုံ့ရင်း မပွင့်တပွင့်။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလှတာကို လှတယ်လို့ ထင်တာလည်း ဆိုက်ကို
ပဲ နိုင်"

ထင့်စကားကြောင့် မာနိုင်က ထင့်ကို မျက်စောင်းထရွယ်သည် ။
မျက်တောင် တိုစိပ်စိပ်တွေက မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက် ထူထဲစွာ ခြံရံထားတာ
မို့ အဝေးကကြည့်လျှင် ထင့်မျက်လုံး မျက်ခုံးအလှတွေက ထင်းခနဲ။ နှာ
တံကျတော့ စင်းနေအောင် မကော့တော့ဘဲ ထင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းက ထူချင်
သေးသည် ။ ထင့်တစ်ကိုယ်လုံး၌ စိတ်တိုင်းကျစရာ အလှအပ အသက်ဝ
င်ဆုံး၊ ထင့်အကြိုက်ဆုံး ရှားပါးပစ္စည်း လေးက ခါးလယ်ထိရှည်သော
ထင့်ရဲ့ မည်းနက်ဖြောင့်စင်းသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ။ ဆံပင်ရှည်တွေ
ကိုတော့ ထင်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်မြတ်နိုးသည် ။

"ထင်"

"ဟင်"

"ဟိုမှာ ဆရာမဝင်နေပြီ"

"မင်္ဂလာပါ ဆရာမ"

မာနိုင်က တိုးကျိတ်ကျိတ် ထင့်ကို သတိပေးသံနှင့်အတူ ဆရာမကို
ကသောကမျော ထနှုတ်ဆက်လိုက်ရသည် ။ စည်းကမ်း အရာ၌
နာမည်ကြီးသော မြန်မာစာဆရာမ ဒေါ်နုနုရှိန်က ကျောင်းသားကျောင်း

သူတွေကို ဖျတ်ခနဲ ဝေ့ကြည့်ပြီး ...

"မင်္ဂလာပါ ကလေးတို့ ၊ ဒီနှစ် ထူးချွန်စာမေးပွဲအတွက် ကျင့်ထားရမယ့် စာစီစာကုံး ခေါင်းစဉ်တွေထဲက အလှတရားဆိုတဲ့ ခေါင်းစည်းနဲ့ စာစီကြမယ်၊ နာရီဝက်အတွင်းနော်၊ ကဲ စကြ အောင်"

ဆရာမ စကားအဆုံးမှာ အတန်းထဲရှိ လူတွေအားလုံး အလှတရားဆိုတဲ့ ခေါင်းစည်းအောက်မှာ ပျော်ဝင်သွားကြသည်။ ။ ထင်က မာနိုင်ကို အားကိုးရာလို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်တော့ မာနိုင်က ထင့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ။

"ရေးလေ ထင်ရဲ့ ၊ အလှတရားအကြောင်း"

"သွား"

ထင်က စိတ်တိုတိုနှင့် မာနိုင်လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်ပစ်၏။ ရေးစရာလား။ မလှတဲ့ ထင့်အကြောင်းကို။

* * *

အခန်း (၃)

"ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ခြိမ်း"

ကင်း အော်သံမဆုံးခင်မှာ ပဲ သူ့လက်ထဲကစာအုပ်က ခြိမ်းထံ ဖျတ်ခဲ
နဲ့ ရောက်သွားပြီ။ အတိအကျပြောရရင် ရောက်သွားတာမဟုတ်။ ခြိမ်း
က လုယူသွားတာလို့ အသိဝင်သွားချိန်မှာ ခြိမ်းက သူ့လက်ထဲရောက်နေ
သော ကင်းစာအုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ

"ဝိုး.. တေလာဆွစ်ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီပါလား"

"ခြိမ်း ... ပြန်ပေးကွာ"

ခြိမ်းနားကို ကင်း ရောက်သွားပြီး ပြန်ယူဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ခြိမ်းက က
င်းထက် လျင်မြန်စွာ သူ့လက်ထဲမှာ စာအုပ်က ဟိုဘက် ပြောင်းလိုက် ဒီ
ဘက်ပြောင်းလိုက်နှင့်။

"ခဏလေးပါကွ မင်းကလည်း ၊ ဘယ်သူမှ မင်းစာအုပ်ကို အပိုင်မယူ
ပါဘူး"

ခြိမ်းက ကင်းစာအုပ်ကို အလွယ်တကူ ပြန်မပေး။ ခပ်တည်တည် ဆ
က်ယူထား၍ ကင်းက လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချ
ပ်ရင်း

"ခြိမ်း"

"what"

"ပြောင်ချော်ချော် မလုပ်နဲ့ ကွာ၊ ငါ တေလာဆွစ် ဘယ်လောက် ကြိုက်တယ် ဆိုတာ မင်းသိရက်နဲ့ "

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီစာအုပ်ကို ဒေါ်လာတွေ အများကြီးနဲ့ မင်း အွန်လိုင်းကနေ တကူးတက မှာ ဝယ်ထားတာလည်း သိတယ်"

"သိရင်ပြန်ပေး"

"ဟာ ... ဟ၊ မင်းတောင်းပုံက လွယ်လိုက်တာ တိုင်းရာ"

ခြိမ်းက သူ့ကိုယ်ကို ချာခနဲ တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ကင်းစာအုပ်ကို လေထဲမြှောက်ပစ်သည်။ ။ ပြန်ကျလာတာကို ကျွမ်းကျင်စွာဖမ်းရင်း ကင်းကို မေးဖျားနှင့် ပခုံးထိအောင် ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး မှ ...

"ဒီည ငါ့ကိုငှားလိုက်"

"မရဘူး ခြိမ်း"

"ဟ ... မင်းက ညီအစ်ကိုချင်းကို"

"မင်းဖတ်ချင်ရင် ဝယ်ပေါ့၊ ပေး ငါ့ စာအုပ်"

ကင်းက တောင်းလည်းကောင်း ခြိမ်းအနားသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွားတာက စာအုပ်ပြန်လုရန် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြိမ်းက သူ့ရှေ့ရှိ ဆိုဖာကို လက်ထောက်ကာ လွှားခနဲ ခုန်ကျော် ပစ်ရင်း လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။

"ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး ကင်း"

"ခြိမ်း"

ဒေါသနှင့်အော်ရင်း ခြိမ်းနောက်ကို ကင်း ပြေးလိုက်ပေမဲ့

အချည်းနှီး၊ ပေါ်လစ်ရောင် လက်နေသည့် လှေကားလက်ရန်းပေါ် ခြိမ်းက ခွထိုင်ပြီး ကင်းရှေ့ကို လျှောတိုက်ဆင်းသွားတာ လှေကား ဆုံးတဲ့ အထိ။ လှေကားထစ်တွေကို ကျော်ဆင်းကာ ခြိမ်းနောက်ကို ကင်း ဒရောသောပါး ပြေးလိုက်သည် ။

ဒီအိမ်နယ်နိမိတ်က လွန်လျှင် စာအုပ်ပြန်ရက်ရက်မရှိတာ ကင်း သိပြီးသား။ ခြိမ်းရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကိုလည်း ကင်းက နောကျေနေပြီ။ ဂုန်းဒိုင်းကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ကင်းတို့ ရောက်တော့ ဝိုင်းဖွဲ့စကား ပြောနေသည့် မိဘနှစ်စုံတွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံသည် ။

"ဟဲ့...ဟဲ့ ဒီညီအစ်ကို"

"ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ"

ကင်းမေမေက အလိုက်တသိ လှမ်းမေးသည် ။

"ခြိမ်း မေမေ၊ သားစာအုပ်ကို"

"ဟေ့ကောင် အကျင့်ပါတုန်းပဲလား၊ မူလတန်းကျောင်းသား ကျနေတာပဲ။ ထစ်ခနဲရှိ မအေ အားကိုးနဲ့ "

ကင်းစကားမဆုံးသေးခင် ခြိမ်းက ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည် ။ တံခါးဝနားက ပြီးစေနှင့် ကင်းကို လှမ်းပြောသော ခြိမ်း စကားကြောင့် ကင်း၏ ဖြူသောမျက်နှာ ရဲခနဲ အရောင်ရင့်သွား သည် ။

"ခြိမ်းဟာလေ ကိုယ့်အစ်ကိုကို ဒေါသထွက်ထွက်အောင် စလွန်းတယ်"

အားနာပါးနာနှင့် ထွက်လာသော ခြိမ်းမာမီ အန်တီကေသီ စကားအဆုံးမှာ ခြိမ်းက ခြံထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပြီး ...

"ခြိမ်း ... ဟေ့ကောင် မင်း"

"ဟဲ့ ... ကလေးတွေ"

ခြိမ်းနောက်က ကင်း အော်ကာ တရကြမ်း ပြေးလိုက်သည်။ ။ ခြိမ်းက ပန်းအိုးပုတွေ စီတန်းထားသော မြောင်းပေါင်ကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်သည်။ ။ ကင်း မီလုမီခင်မှာ ခြိမ်းရဲ့ ခေါင်းစွပ်ဂျာကင်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ။ ခြိမ်းက ကျောကော့ပြီး ပြေးလည်း ပြေး၊ ကင်း အသည်း ယားအောင် စာအုပ်ပါ မြှောက်ပြသေးသည်။ ။ ကင်း အားသွန်ပြီး အလိုက် ခြိမ်းက ရေကူးကန်နားအထိ ပြေးလွှားသွားရင်း

"ခြိမ်း ရပ်စမ်း"

"နိုး ... မင်းဘာသာ ခြိမ်းကို မီအောင်လိုက်"

"ခြိမ်း.....ရပ်ဆို"

ကင်းက စာအုပ်ကိုင်ထားသော ခြိမ်းလက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ။ ခြိမ်းက ကိုယ်ကို ယို့ရှောင်ရင်း စာအုပ်ကို မိုးပေါ် ဦးခနဲ မြှောက်တင်သည်။ ။ ကင်းက စာအုပ်ကိုမိရန် ခုန်အဖမ်း ခြိမ်းက ကင်းကို အလစ်မှာ ကိုယ်လုံးချင်း ပစ်တိုက်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ"

"ဗွမ်း"

တေလာဆွစ်ပုံပါသော ကင်းစာအုပ်က ကြည်လင်ပြာလဲ့သော ရေကူးကန်ဆီ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ကျသွားပြီးနောက်

"မင်း တေလာဆွစ်က ရေကူးချင်နေတာကိုး"

ခြိမ်းက ပခုံးစုံတွန့်ပြီး ပြောပြီး ရွတ်နောက်နောက်နှင့် နေရာက ချာ

ခနဲ လှည့်သွားချိန်မှာ တော့ နှမြောတသခြင်း ကြီးစွာနှင့်။ ထိုကဲ့သို့ အသွင်မတူ ဒီဇိုင်းကွဲသော သူနှစ်ယောက်ရဲ့ တော်စပ်ပုံ က ညီအစ်ကိုဟု ဆိုလျှင် ... ။

* * *

အခန်း (၄)

"ခြိမ်းရဲ့ အကျင့်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကိုက မကောင်းတာ၊ သူများ လက်ထဲက ပစ္စည်းဆိုရင် လိုချင်တယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရအောင်လည်း မကြိုးစားဘူး၊ ဖျက်လို ဖျက်ဆီးနဲ့၊ မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ ပက်ဆိုတာမျိုး"

"မင်းဟာက ကလေးတွေကြားထဲမှာ ဝေရယ်"

"ကလေးတွေ ဟုတ်လား"

ခင်ပွန်းသည် စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ဝေဝေ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကို တစောင်း လှည့်ထိုင်တာရော ဖျတ်ခနဲ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးနဲ့ ပုတ် ပစ်လိုက်တာရောက တစ်ဆက်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း။

ဦးသက်ထွန်းက ဇနီးဖြစ်သူ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည် ။ ဦးသက်ထွန်း ဒီလို သက်ပြင်းတွေချခဲ့ရတာ အခုမှ မဟုတ်။ ဟိုးယခင်ကတည်းက။ ဇာစ်မြစ်ကို ပြန်ပြောင်းပြောလျှင် ကင်းနှင့်ခြိမ်းတို့ ရဲ့ ဖြစ်တည်မှု အစထဲက ဖြစ်သည် ။

"ကို စဉ်းစားလေ၊ ဒီစာအုပ်မျိုး ခြိမ်း လိုချင်ရင် မဝယ်နိုင်တာလည်း မဟုတ်၊ မဝယ်ချင်လို့ အတူတူကြည့်ဦးတော့ သားကင်း ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်၊ မတွန့်တုတ်တာလည်း အသိဆုံး၊ အခု ဟာက သားကို တမင် လုပ်ပစ်တာ အသိသာကြီး"

"လူချင်းတိုက်မိပြီး ရေကူးကန်ထဲ ကျသွားတာဆိုကွ"

ဦးသက်ထွန်းက တစ်ဖက်ဆိုဖာမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ငြိမ်သက်နေသော သားတော်မောင် ကင်းထံ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

"အို ... သားကို ဒီလို စကားလမ်းကြောင်းပြီး မမေးနဲ့ ကို"

"ဟ ... ဖြစ်ရပ်မှန်သိမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဒါ မဂ္ဂဇင်း ထုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ ရှင့်တူခြမ်း အကြောင်း ရှင်မသိဘူးလား"

"မင်းစကားကလည်း ဝေရာ"

"ဘာလဲ မှန်တာပြောတော့ ရှင် မရှင်းတတ်ဘူးမဟုတ်လား ဒေါ်ဝေ ဝေက သားနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဆတ်ဆတ်ကြဲ။ ဒါကိုပဲ အမြဲ နှာတစ်ဖျား သာအောင် အနိုင်ယူသွားတတ်တာက ခြိမ်း။

သားစာအုပ်ကို ပြန်လျော်ပေးမယ်လို့ အစ်ကိုကြီးက ပြောသွားသားပဲ။

"ဟွန်း ... ဒါပဲ သူ့သားက ဝေသားကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်၊ ရှင့်အစ်ကိုက လျော်ကြေး ပြန်ပေးလိုက်နဲ့ ပြီးသွားတာချည်းပဲ။ ဝေတို့ က သားလိုချင်တဲ့ စာအုပ်ကို ပြန်မဝယ်ပေးနိုင်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး ကို"

"မင်းကလည်း ကလေးဆန်လိုက်တာ ဝေရယ်၊ တကယ် ဆို"

"ရှင်ကတော့ လူကြီးဆန်လွန်းတာ လွန်ပါရဲ့ ၊ ကိုမျိုးချစ်ရဲ့ ရှင့်အစ်ကို စကားတစ်ခွန်းဆို ချို့တာခါးတာမမေးဘဲ ခေါင်းညိတ်ဖို့ က အရင်၊ ဝေတို့ သားဘက်က ပေးလိုက်ရတာ စိတ်ခံစားမှုရှင့်၊ ဒီခံစားမှုက ရွှေ့နဲ့ ဆက်ပြီး ဝယ်တာတောင် မရဘူး၊ ရှင်နားလည်ရဲ့ လား ကိုမျိုးချစ်ရဲ့

ဟမ်"

ဒါက ဦးသက်ထွန်းနဲ့ ဒေါ်ဝေဝေကြားမှ ဖြစ်နေကျစကား စစ်ထိုးခြင်း။ ခြိမ်းနှင့်ကင်းတို့ တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်တိုင်း ဖေဖေနဲ့ မေမေ စကားများကြရသည် ။ ဖေဖေက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကိုးကွယ်သည် ။ ထို ကိုးကွယ်ခြင်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတိုင်း ခြိမ်းက ကင်းကို အသာစီးရဖို့ ပင် ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အများကြီး။ ဒါကို ကင်း သိသလို မိသားစုအားလုံး သိသည် ။ ကင်းနေရာက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ မေမေ့အကြည့်က ကင်းထံ အရင်ရောက် လာပြီး ...

"သား ကင်း"

"ဘာမြတ်ကိုပဲ ပြောလိုက်ပါ ဖေဖေ၊ သား အလျော်မလိုချင်ဘူးလို့ "

ဖေဖေ့အကြည့် ရောက်လာမှာ ကို မစောင့်တော့ဘဲ နေရာက ဦးအောင် ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သူက ကင်း။ ဒီစကားပိုင်းနား ဆက်ထိုင်နေလျှင် ကင်း ကြားရမှာ က ကင်း ရှုံးနိမ့်ခြင်းများ အကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းတွေက ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ကင်းနှင့် ခြိမ်းကြားမှာ အမြဲစွဲတွယ်ခဲ့သည် ။

"ခြိမ်း ... လုမပြေးနဲ့ ကွာ၊ အဲဒါ ငါ့ကားအသစ်ကလေး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်"

"ဟေ့ကောင် ... ခြိမ်း"

"မလုပ်နဲ့ ဆို"

"ဟာ"

"ခွမ်း"

ကင်း တဖွဖွ အော်တားနေသည့်ကြားမှ ခြိမ်းက ရီမှတ်(ခံ) ဖြင့်
မောင်းရသော ကားလေးအား ယူပြေးရင်း လွတ်ကျသွားပုံက
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ။

"ဆောရီး ... ကင်း၊ ငါ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး "

ခြိမ်းက ဖြေရှင်းသလို ပြောပေမဲ့ ခြိမ်းစကားကို ကင်း မယုံ။

"စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သားကားလေးကို ဘာဘဲမြတ် အ
သစ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီထက်ကြီး ဒီထက် ကောင်းတဲ့ ကား
ကင်းအတွက် ဘာဘဲမြတ် ဝယ်ခဲ့မယ်"

ခြိမ်းကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်။ တစ်စစ ကွဲကြွေသွားသော ကား
နားမှာ ကင်း ဘာမှ မပြော နိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်နဲ့ မျက်ရည်ဝဲနေ
ချိန်မှာ ခြိမ်းလုပ်သမျှ အပြစ်အတွက် အလျော်အစား ပြန်ပေးမည့် ခြိမ်း
၏ ဖခင် ဘာဘဲမြတ်က အလျော်ပေးရန် အဆင်သင့်။ ကင်းက သူမြတ်နိုး
သော ကျိုးပဲ့နေသည့် ကားလေးကို ကောက်ယူပြီး ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ပိုက်လို
က်သည် ။ လုယူခံရသဖြင့် ငိုကြွေးလိုက်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလိုက်နှင့်
ခြိမ်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့ရတာ ဟိုးထဲက အခုချိန်ထိ
လည်ပတ်ခဲ့သော သံသရာက ဆယ်စုနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိုဖြစ်စဉ်ကို
ပြောင်းပြန် မလည်ပတ်နိုင်တောင် ကင်းက ခံစားနေရသော ဒီသံသရာ
ကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်၏။ ပြောင်းလဲခြင်းရဲ့ မနက်ဖြန်မှာ ကင်းနှင့်ခြိမ်း
က ထိပ်တိုက်ဆုံမှာ အသေအချာ။